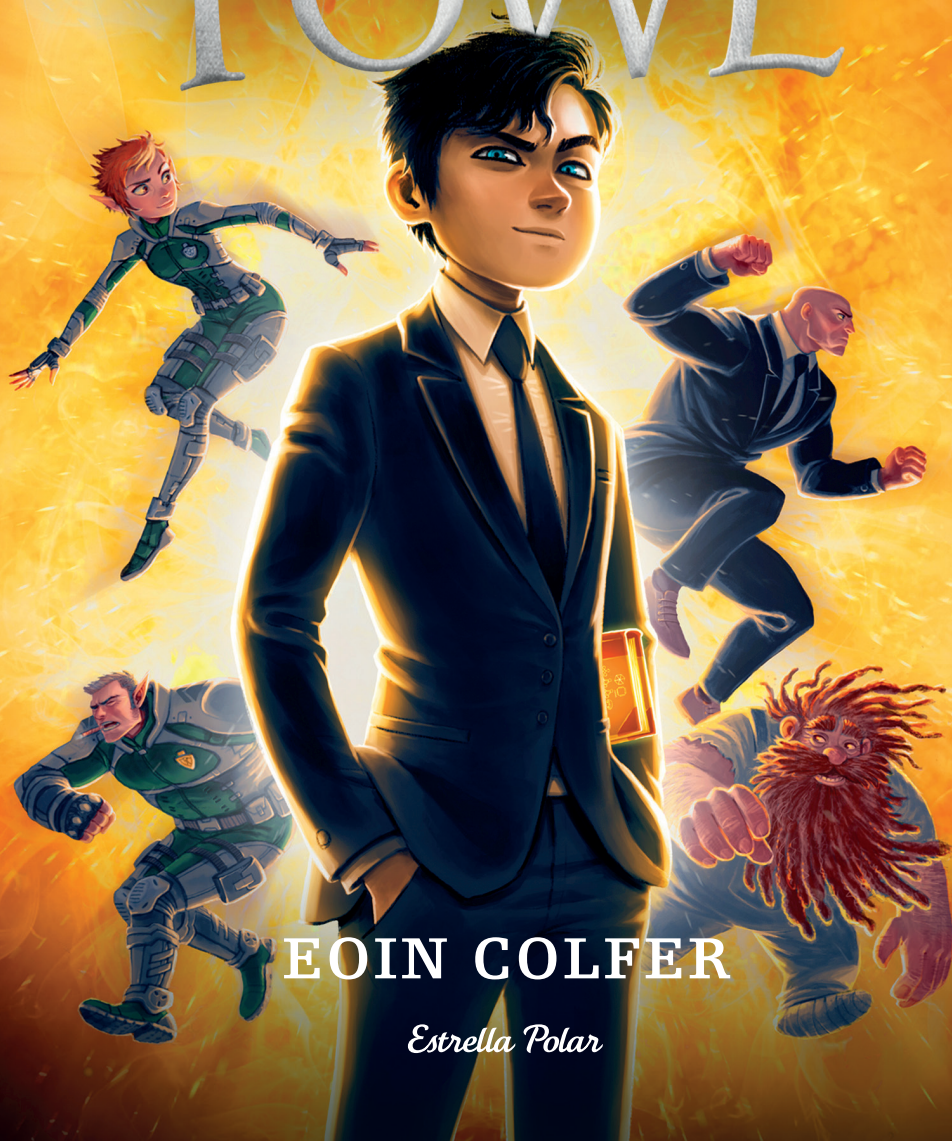

UN CRIMINAL EXCEL·LENT

ARTEMIS FOWL

EOIN COLFER

Estrella Polar

EOIN COLFER

ARTEMIS FOWL

Traducció d'Anna Puente i Albert Vitó

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Artemis Fowl*

© del text: Eoin Colfer, 2001

© de la traducció: Anna Puente i Albert Vitó, 2019

Il·lustracions del mapa: Kev Walker

Tots els drets reservats.

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2019

Fotocomposició: Realització Planeta

ISBN: 978-84-9137-825-9

Dipòsit legal: B. 9.606-2019

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

Pròleg	13
Capítol 1: El llibre	15
Capítol 2: La traducció	31
Capítol 3: La Holly	46
Capítol 4: El segrest	81
Capítol 5: Desapareguda en combat	97
Capítol 6: El setge	134
Capítol 7: L'Humus	185
Capítol 8: El trol	228
Capítol 9: Un as a la màniga	270
Epíleg	311

CAPÍTOL I: EL LLIBRE

Ciutat H◉ Chi Minh a l'estiu. Una calor despietada. És obvi que l'Artemis Fowl no hauria estat disposat a suportar un calvari com aquell si no hi hagués hagut en joc un assumpte extremament important. Extremament important per al seu pla.

El bronzejat no li esqueia, a l'Artemis. No feia que tingués més bon aspecte. Les llargues hores passades en espais interiors, davant de la pantalla, li havien esmorteït el color de la pell. Era blanc com un vampir, i gairebé tan irritable com ells, quan quedava exposat a la llum del dia.

—Espero que no sigui una altra pèrdua de temps, Servent—va dir, en veu baixa i entretallada—. Especialment després del que va passar al Caire.

Havia estat un retret subtil, i és que havien viatjat a Egipte seguint les indicacions de l'informador d'en Servent.

—No, senyor. Aquest cop n'estic segur. L'Nguyen és un bon home.

—Mmm... —va remugar l'Artemis, que no les tenia totes.

Els transeünts s'haurien sorprès de sentir com aquell enorme eurasiàtic tractava el nen de vostè. Ben mirat, érem al tercer mil·lenni, però la relació entre tots dos no era com les altres, i tampoc no eren uns turistes com els altres.

Estaven asseguts a la terrassa d'una cafeteria al carrer de Dong Khai, observant els adolescents de la ciutat que vorejaven la plaça amb ciclomotor.

L'Nguyen feia tard, i l'escassa clapa d'ombra que els proporcionava el para-sol no ajudava gaire a millorar l'humor de l'Artemis. Aquell pessimisme formava part del seu caràcter, però sota l'ofuscament havia brotat una espurna d'esperança. Podia ser que aquell viatge els donés una alegria? Trobarien el Llibre? Massa bonic per ser veritat.

Un cambrer va anar fins a la seva taula.

—Més te, senyors? —va preguntar, mirant d'una banda a l'altra exageradament.

L'Artemis va esbufegar.

—Estalviï's la comèdia i següi.

El cambrer es va adreçar instintivament a en Servent, que, ben mirat, era l'adult.

—Però, senyor, sóc cambrer.

L'Artemis va fer uns quants copets a la taula per cridar-li l'atenció.

—Porta mocassins fets a mà, una camisa de seda i tres anells d'or amb segell. Parla amb un lleu accent d'Oxford i la patina brillant que li recobreix les ungles revela que s'aca-

En aquells moments, l'Nguyen ja estava aterrit fins al moll de l'os. L'Artemis acostumava a tenir aquell efecte sobre la gent. Un adolescent pàl·lid que parlava amb l'autoritat i el vocabulari d'una persona adulta i poderosa. L'Nguyen ja havia sentit anomenar en Fowl alguna vegada (i qui no? El coneixien els delinqüents de tot el món), però havia donat per fet que hauria de tractar amb l'Artemis pare, i no pas amb el nano. Tanmateix, la paraula «nano» no feia justícia a aquell individu fantasmagòric. I pel que feia al gegant, en Servent... era evident que podia retorçar la columna vertebral d'un home com un branquilló, amb aquelles manasses de mamut. L'Nguyen començava a pensar que ni per tot l'or del món no valia la pena quedar-se un minut més amb aquella estranya companyia.

—I ara anem per feina —va dir l'Artemis, posant una gravadora damunt de la taula—. Va contestar l'anunci que vam penjar al web.

L'Nguyen va fer que sí amb el cap i va resar perquè la informació que hi havia penjat fos acurada.

—Sí, senyor... mestre Fowl. Allò que busca... sé on és.

—De debò? I se suposa que me l'he de creure? Podria estar-me guiant cap a una emboscada. A la meva família no li falten enemics.

En Servent va esclafar un mosquit que volava a prop de l'orella del seu amo.

—No, no —va assegurar l'Nguyen, buscant la cartera—. Aquí ho té, miri.

L'Artemis va examinar la fotografia Polaroid i va obligar

el seu cor a mantenir el ritme dels batecs. La imatge semblava prometedora, però en aquella època es podia falsificar qualsevol cosa amb un ordinador i un escàner. S'hi veia una mà entremig d'unes ombres. Una mà verda plena de taques.

—Mmm... —va murmurar—. Expliqui's.

—Una dona. És una curandera que viu prop del carrer de Tu Do. Ofereix els seus serveis a canvi de licor d'arròs. Va pitof tot el dia.

L'Artemis va fer que sí amb el cap. Tenia sentit. L'addicció a l'alcohol era una de les poques dades consistents que havia descobert amb la seva recerca. Es va posar dret i es va allisar les arrugues del polo blanc.

—Molt bé. Guï'ns-hi, senyor Nguyen.

L'Nguyen es va eixugar la suor del bigoti descuidat.

—Informació i prou. Aquest era el tracte. No vull que aquella dona em llanci cap maledicció.

En Servent va agafar l'informador pel ganyot amb un gest expert.

—Em sap greu, senyor Nguyen, però l'època en què tenia veu i vot ja ha quedat enrere.

En Servent va conduir el vietnamita rondinaire cap al quatre per quatre llogat, que no servia de gran cosa a Ciutat Ho Chi Minh, o Saigon, tal com els locals encara l'anomenaven. Tot i això, l'Artemis preferia aïllar-se de la gent tant com fos possible.

El quatre per quatre avançava a una lentitud exasperant que, afegint-hi la impaciència que creixia dins el pit de l'Artemis, es feia encara més insuportable; amb prou feines la

podia contenir. Era possible que es trobessin al final de la missió? Després de sis falses alarmes a tres continents, podia ser que aquella curandera alcohòlica fos la marmita d'or a l'extrem de l'arc de Sant Martí? A l'Artemis gairebé se li va escapar el riure. La marmita d'or a l'extrem de l'arc de Sant Martí. Havia fet un acudit. Allò no passava cada dia.

Els ciclomotors s'apartaven com si fossin els peixets d'una mola immensa. Semblava que la multitud no s'hagués d'acabar mai. Fins i tot els carrerons eren plens a vessar de comerciants i regatejadors. Uns cuiners ficaven caps de peix dins d'unes paelles fondes plenes d'oli bullent, i els lladre-gots s'esmunyien arran de terra entre la gent, buscant objectes de valor que no vigilés ningú. D'altres seien a l'ombra, pitjant els botons de les seves Gameboys amb els polzes.

L'Nguyen tenia la camisa caqui amarada de suor, i no pas per la humitat (a això ja hi estava acostumat), sinó per la por que li feia haver-se quedat atrapat a la boca del llop. Hauria d'haver après la lliçó abans de barrejar màgia i delinqüència. Es va prometre que si se'n sortia d'aquella, canviaria el rumb de la seva vida. No tornaria a respondre sol·licituds sobre assumptes tèrbols a internet i, sens dubte, no tornaria a tractar amb fills dels senyors del crim europeu.

El quatre per quatre no va poder arribar gaire lluny. Al cap d'una estona els carrerons secundaris es van tornar massa estrets per al vehicle. L'Artemis es va dirigir a l'Nguyen.

—Sembla que haurem de procedir a peu, senyor Nguyen. Fugi si vol, però llavors prepari's per sentir un dolor agut i letal entre els omòplats.

L'Nguyen va mirar en Servent als ulls. Eren de color blau fosc, gairebé negre. I no desprenien ni un bri de pietat.

—No pateixi —va dir—, que no fugiré.

Van baixar del vehicle. Un miler de mirades carregades de sospita seguien el seu pas a través del carreró fumejant. Un pobre lladre va intentar robar la cartera d'en Servent, però el criat li va trencar els dits de la mà sense ni tan sols abaixar la mirada. Després d'allò, tothom els va deixar via lliure.

El carreró es va estrènyer fins a convertir-se en un passatge ple de sots. Les aigües residuals i els tubs de desguàs desembocaven directament al terra fangós. Els esguerrats i els captaires s'amuntegaven damunt d'illes d'estoretes de bambú. La gent que hi havia en aquell passatge no tenia res a perdre, excepte ells tres.

—I doncs? —va dir l'Artemis—. On és?

L'Nguyen va assenyalar una forma triangular de color negre que hi havia sota una escala d'incendis rovellada.

—Allà. Allà sota. No surt mai. Fins i tot per comprar licor d'arròs hi envia algú altre. Ara ja puc marxar?

L'Artemis no es va molestar a contestar-li. En comptes d'això va començar a avançar pel passatge ple de bassals fins que va arribar al peu de l'escala d'incendis. Va distingir uns moviments furtius en les ombres.

—Servent, em dones les ulleres?

En Servent es va treure unes ulleres de visió nocturna del cinturó i les va col·locar damunt la mà estesa de l'Artemis. El mecanisme d'enfocament va brunzir per adaptar-se a la foscor de l'ambient.

L'Artemis es va posar les ulleres i, de cop i volta, tot es va tornar d'un verd radioactiu. Va agafar una alenada profunda i va dirigir l'atenció cap a aquelles ombres movedisses. Hi havia alguna cosa eixarrancada damunt d'una estoreta de ràfia regirant-se de manera incòmoda sota la claror gairebé inexistent. L'Artemis va tornar a enfocar l'objectiu de les ulleres. La silueta era esquifida, d'unes dimensions anormals, i anava embolcallada amb un xal esparracat. Hi havia tot d'ampolles de licor buides mig enterrades al fang que l'envoltava. Un avantbraç va sortir de sota el teixit. Semblava verd. Però, ben mirat, també ho semblaven tota la resta de coses.

—Senyora —va dir—, tinc una proposta per a vostè.

El cap de la figura es va balancejar d'una banda a l'altra amb gestos somnolents.

—Licor —va respondre amb una veu tan esgarriosa com el so d'unes ungles rasant una pissarra d'escola—. Licor, anglès.

L'Artemis va somriure. Tenia do de llengües, aversió a la llum... De moment, les característiques es complien.

—Sóc irlandès, de fet. Vol sentir la meva proposta?

La curandera va brandar un dit ossut amb gest hàbil.

—Primer licor. Després parlar.

—Servent?

El guardaespalles es va furgar una butxaca i en va treure mitja pinta del millor whisky irlandès. L'Artemis va agafar l'ampolla i la va sostenir de manera provocativa en la foscor. Amb prou feines havia tingut temps de treure's les ulleres

que la mà unglada va sortir disparada d'entre les ombres per arrabassar-li el whisky. Una mà verda plena de taques que no donava lloc a dubtes.

L'Artemis va contenir un somriure triomfant.

—Paga al nostre amic, Servent. Generosament. I recordi, senyor Nguyen, que això queda entre nosaltres. No deu pas voler que en Servent torni a buscar-lo, oi?

—No, no, mestre Fowl. Tinc els llavis segellats.

—Més li val. Si no, en Servent els hi segellarà per sempre.

L'Nguyen es va escapolar passatge avall, tan alleujat de ser viu que ni tan sols es va molestar a comptar el feix de bitllets estatunidencs, un fet molt poc típic d'ell. En qualsevol cas, allà ho tenia tot: vint mil dòlars. No estava malament per a una feineta de mitja hora.

L'Artemis es va tornar a girar cap a la curandera.

—A veure, senyora, vostè té una cosa que m'interessa.

La curandera es va llepar una gota d'alcohol de la comissura de la boca.

—Sí, irlandès. Mal de cap. Mal de queixal. Ho curo.

L'Artemis es va tornar a posar les ulleres de visió nocturna i es va ajupir fins a quedar al nivell de la dona.

—Estic sa com un roure, senyora. Tinc una lleugera al·lèrgia als àcars, sí, però em penso que ni tan sols vostè me la podria curar. No. El que vull és el seu Llibre.

La bruixa es va quedar glaçada. Uns ulls brillants van guspirejar sota el xal.

—Llibre? —va repetir, amb cautela—. No conec llibre. Jo curandera. Si vols llibre, vés a biblioteca.

L'Artemis va exagerar un esbufec de paciència.

—Vostè no és curandera. És un esperit, una p'shóg, una fada, una ka-dalun. Digui-ho amb l'idioma que prefereixi. I vull el seu Llibre.

La criatura va quedar callada una bona estona, però llavors es va apartar el xal de damunt del front. Sota la claror verda de les ulleres de visió nocturna, els seus trets es van revelar davant de l'Artemis com una màscara de Halloween. El nas de l'esperit era llarg i aguilenc, i sobresortia entre uns ulls daurats i ametllats. Tenia les orelles punxegudes i l'alcoholisme li havia fos la pell com si fos argamassa.

—Si coneixes existència del Llibre, humà —va dir a poc a poc, lluitant contra els efectes somnolents del whisky—, també coneixes màgia que tinc al puny. Et puc matar amb espetec de dits!

L'Artemis va arronsar les espatlles.

—No ho crec. Miri quina pinta que fa. Ja té un peu al sot. El licor d'arròs li ha debilitat els sentits. Els ha reduït a simples berrugues amb poders guaridors. Patètic. Sóc aquí per salvar-la, a canvi del Llibre.

—Per a què pot voler nostre Llibre, un humà?

—No és cosa seva. L'únic que li cal saber són les opcions que té.

A l'esperit li van tremolar les orelles punxegudes. De quines opcions li parlava?

—Primera opció: vostè es nega a donar-nos el Llibre. Nosaltres ens en tornem cap a casa i deixem que es podreixi en aquesta claveguera.

—Sí —va dir l'esperit—. Trio aquesta opció.

—Ah, no. No es precipiti. Si marxem sense el Llibre, morirà abans de vint-i-quatre hores.

—Un dia! Un dia! —va esclafir a riure la curandera—. Viuré cent anys més que tu. Fins i tot fades atrapades al reialme d'humans sobreviuen segles.

—No pas havent tirat coll avall mitja pinta d'aigua beneïda —va dir l'Artemis, donant uns copets a l'ampolla de whisky, que ja era buida.

L'esperit va empal·lidir i va deixar anar un xiscle estrident, eixordador.

—Aigua beneïda! M'has assassinat, humà.

—Cert —va admetre l'Artemis—. Li començarà a coure en qualsevol moment.

L'esperit es va palpar l'estómac amb cautela.

—I segona opció?

—Ara sí que m'escolta, eh? Molt bé, doncs. Segona opció: em deixa el Llibre durant mitja hora i en acabat li retorna la màgia.

L'esperit va obrir un pam de boca.

—Retornar-me màgia? No possible.

—I tant que sí. Porto dues ampolles. Una és un vial d'aigua procedent del pou de les fades que es troba a seixanta metres sota l'anell de Tara, possiblement l'indret més màgic de la Terra. Això funcionarà com a antídote de l'aigua beneïda

—I altra?

—L'altra ampolla porta màgia fabricada per humans. Un virus que s'alimenta d'alcohol, barrejat amb un agent

reactiu. Purgarà fins a la darrera gota de licor d'arròs del seu cos, l'alliberarà de la dependència i fins i tot li curarà el nyap que té per fetge. Passarà una mala estona, però l'endemà tornarà a saltironejar com si tornés a tenir mil anys.

L'esperit es va passar la llengua pels llavis. Podria tornar a reunir-se amb les ànimes? Era d'allò més temptador.

—I com sé que ets de fiar, humà? Ja has enganyat una vegada.

—Ben vist. El tracte és el següent: li dono l'aigua perquè confii en mi. I llavors, quan hagi consultat el Llibre, li dono l'antídot. O això o res.

L'esperit s'ho va rumiar. El dolor ja es començava a apoderar del seu estómac. Va allargar el canell.

—Això.

—Ja m'ho pensava. Servent?

El majordom gegantí va desembolicar una funda tancada amb velcro que contenia una xeringa i dos vials. La va carregar amb el de color més clar i la va injectar al braç suat de l'esperit, que es va quedar encarcerat un moment i llavors es va relaxar.

—Màgia forta —va esbufegar.

—Sí, però no tant com ho serà vostè quan li posi la segona injecció. I ara, el Llibre.

L'esperit va furgar entre els plecs de la seva túnica ronyosa durant molta estona. L'Artemis es va aguantar la respiració. Per fi ho tenia. Ben aviat els Fowl tornarien a ser llegendaris. S'alçaria un nou imperi, amb ell al capdavant.

L'esperit va allargar un puny.

—No servirà. Escrit en llengua antiga.

L'Artemis va assentir amb el cap perquè no gosava parlar. La dona va obrir els dits ossuts. Al palmell hi tenia un llibre daurat diminut, de la mida d'una capsa de llumins.

—Té, humà. Trenta minuts dels vostres. No més.

En Servent va agafar el tom minúscul amb actitud reverencial, va engegar una càmera digital compacta i va començar a fotografiar cadascuna de les pàgines de paper de ceba. El procés va requerir una estona. En acabat, tot el volum estava emmagatzemat al xip de la càmera. L'Artemis preferia no arriscar-se amb la informació: tothom sabia que els artefactes de seguretat aeroportuaris havien esborrat més d'un disc amb informació vital. Per tant, va ordenar al seu majordom que transferís el document al mòbil, i que, des d'allà, l'enviés per correu electrònic a la mansió Fowl, a Dublín. Abans que s'esgotés la mitja hora, el document que contenia fins al darrer símbol del Llibre de les Ànimes estava perfectament emmagatzemat al servidor d'en Fowl.

L'Artemis va retornar el tom minúscul a la seva propietària.

—Un plaer fer negocis amb vostè.

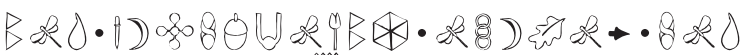
L'esperit es va inclinar cap endavant fins a quedar de genolls.

—Altra poció, humà?

L'Artemis va somriure.

—Ah, sí, l'antídot restaurador. Suposo que l'hi he promès.

—Sí. Humà ha promès.

—Entesos. Però abans que l’hi administrem, l’he d’advertir que la purga no és agradable. No en gaudirà gens.

L’esperit va assenyalar el femer que l’envoltava.

—Penses que gaudeixo això? Vull tornar volar.

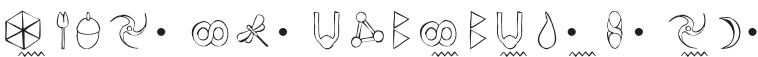
En Servent va carregar el segon vial i l’hi va injectar directament a l’artèria caròtida.

L’esperit es va desplomar immediatament a l’estoreta i el cos li va començar a convulsar amb violència.

—Hora de marxar —va dir l’Artemis—. Veure com cent anys d’alcohol abandonen un cos no pot ser una estampa bonica de cap manera.

Els Servent havien servit els Fowl durant segles. Sempre havia estat així. De fet, diversos lingüistes experts eren del parer que l’origen del cognom tenia relació amb aquest fet. La primera constància escrita que s’ha descobert sobre aquest acord tan curiós és la de quan Virgil Servent va començar a treballar de majordom, guardaespalles i cuiner de Lord Hugo de Fóle durant una de les primeres grans croades normandes.

Quan complien deu anys, els infants de la casa Servent anaven a un centre de formació privat a Israel, on els ensenyaven les habilitats específiques per protegir el darrer descendent del llinatge dels Fowl. Aquelles habilitats incloïen la cuina de cinc estrelles, la punteria, una mescla exclusiva d’arts marcial, medicina d’emergència i tecnologies de la informació. Si, un cop acabada la formació, no tenien cap

Fowl per protegir, els Servent rebien ofertes llamineres per fer de guardaespalles de membres de la reialesa d'arreu del món, especialment a Mònaco o a l'Aràbia Saudita.

Tan bon punt un Fowl i un Servent s'aparellaven, passaven junts la resta de la vida. Era una feina exigent i solitària, però gratificant si sobrevivies prou temps per arribar a gaudir-ne. Si no, la família rebia una indemnització de sis xifres i una pensió mensual.

El Servent d'aquella època feia dotze anys que protegia el jove amo Artemis, des que havia nascut. I malgrat que complien el protocol ancestral, eren molt més que un amo i un majordom. L'Artemis era el més semblant a un amic que tenia en Servent, i en Servent era el més semblant a un pare que tenia l'Artemis, tot i que aquell pare obeïa ordres.

En Servent es va aguantar les ganes de parlar fins que van ser a bord del vol que havia sortit de Bangkok en direcció a Heathrow, però llavors ja no va poder més.

—Artemis...

L'Artemis va alçar la vista de la pantalla del seu llibre electrònic. Estava començant a traduir el text.

—Digues.

—L'esperit. Com és que no ens hem quedat el Llibre i l'hem deixat morir?

—Un cadàver és una prova, Servent. Tal com hem actuat, les ànimes no tindran motius per sospitar.

—I si ho explica?

—No crec que confessi haver mostrat el Llibre als humans. Sigui com sigui, he afegit un amnèsic lleu a la segona

